

Cesta v dešti

Na rozhraní Hanácké doliny a Moravského krasu, uprostřed hustě zalesněných kopců, se rozkládá malá vesnička Pístovice. Není všeobecně moc známá, ale dobře ji znají obyvatelé chat postavených v rekreační oblasti kolem místního rybníčku. Z tohoto malého rybníčku vytéká hlubším korytem potůček, jenž si vesele přes kameny skáče po úbočí kopce do sousední vesnice, která je vzdálená asi 6 km vzdušnou čarou. Je to takový malý přírodní zázrak, hraje však v následujícím příběhu dosti významnou roli.

Do již zmíněné rekreační oblasti se sjížděla i parta čundráků, která měla na kopci hluboko v lese postavený, léty už nahlodaný, dřevěný srub. Tito kluci přírody pocházeli z různých koutů naší republiky, ale měli hodně společného. Lásku k přírodě a neustále veselou mysl, nespoutanou různými „společenskými“ pravidly. Dosti často se i schovávali před zákonem. Ano, před zákonem, který jim svazoval ruce v jejich zájmech a zálibách. Přesto však dodržovali nepsané zákony a pravidla – „své“ zákony, víru v dobro, přátelství, vzájemnou úctu. To vše vyplývalo z potřeb vzájemně si pomoci a oné lásky k přírodě. Neměli strach z vězení, ale z toho, že by mohli být vyloučení z velké rodiny čundráků.

Tak i onoho léta v roce 1981 se na kraji lesa objevila pětice mužů různého věku, ale podle oblečení a kytar přes rameno bylo hned poznat, že patří k sobě a za jakým účelem tam přišli. Vypadalo to, že jdou jen tak na lehkou, ale známí, kteří již na ně volali pozdravy z nedaleké zahradní hospůdky, věděli, že věci potřebné, jako deky, kotlík, spacáky a další, tito „mládenci“ již nechali ve srubu uprostřed lesů.

Po několika železných schůdkách vystoupili postupně, nejstarší Franta – přezdíváný „Dědek“, za ním Pavel zvaný „Sup“, „Džordž“ a druhý Franta, pro svou postavu a povahu přezdíváný podle písničky „Frenky Dlouhán“, poslední benjamínek party „Mord“, na zvýšenou podlahu hospůdky, které se právě podle této podlahy říkalo „Na Panelu.“

Bylo vidět, že tam nejsou poprvé, protože radostnými pozdravy jim místní usedlíci sdělovali, že je rádi vidí a že jsou vítáni. S napěněnými púllitry, které si nezapomněli při své cestě okolo výčepu vyzvednout, se usadili do kouta, avšak do toho, ze kterého bylo vidět na všechny strany. A už na rybník nebo do lesa. Hlavní však byla potřeba vidět na všechny přístupové cesty. Co kdyby „náhodou“, člověk nikdy neví...

Ve druhém koutě seděla skupina mladých lidí a jejich vybavení, ruksaky, oblečení a kytary napovídaly to, že i tito jsou na vandru. Netrvalo dlouho a i přes rozdíl v řeči, moravsky a slovensky, obě skupiny splynuly a byl slyšet jen zpěv a veselé popichování.

Rozzářené letní slunce se pomalu uchylovalo po své celodenní pouti ke spánku, a jak ubývalo denního světla, stejně tak ubývalo i piva v bečce a tvrdého alkoholu v litrových flaškách postavených v proskleném regále za výčepem tak, aby je měl výčepník po ruce.

Jak však ubývalo alkoholu, přibývalo naopak veselí a hlučnosti, přitom však již někteří členové této bujaré společnosti odešli do okolní „dřevěné a jehličnaté“ ložnice oddat se pohupování v náručí Orfeově.

Stejně tak už odešla i většina z naší pětice do srubu, řkouc: „Přece nebudeme po tmě hledat cestu.“

Jen Frenky Dlouhán zůstal věrný své zásadě, že zábava se nemá opouštět předčasně a teprve až skončí, je čas jít spát. A tak postupně odešli všichni a u stolu, vlastně v celé hospůdce, zůstal Frenky sám jen s výčepníkem. Unavený výčepník se obrátil na posledního hosta se slovy: „Frenky, tak to taky zapíchnem, ne?“ doprovázenými dlouhým zívnutím, začal pomalu sklízet uspiněné sklenice a zavírat dřevěné okenice k výčepu. Frenky vstal a mírně se potácející vlivem vypitého alkoholu, vykročil na cestu směrem ke srubu, kde jej čekalo podle jeho představ měkké voňavé seno a přítulný spací pytel. Vybral si ze dvou cest tu, o které si myslel, že je kratší.

Ono zdání bylo pravdivé, ale skutečnost potom může být i jiná.

Tato cesta vedla nejdříve po hrázi rybníka, potom kousek mezi pobouraným plotem starého mlýna a potůčkem vytékajícím z rybníku, po lávce přes bublající potůček rovnou do příkrého, lesem porostlého kopce a vylezlo se přímo na malém, travnatém paloučku z boku u srubu.

Jenže, co se Frenky potýkal s kameny na cestě po hrázi, začalo dosti hustě pršet. Viditelnost se tím zmenšila na minimum a držet se cesty vyžadovalo nemalé úsilí. Ve snaze udržet rovnováhu na vratkých nohách se lehce přehlédne i lávka vedoucí přes potůček, kterážto je v tomto místě velmi důležitý orientační bod. Tak se stalo i Frenkymu. Najednou zjistil, že je o nějaký kus dál, než je lávka. Leč neztratil svou dobrou náladu a v klidu si řekl: „No co, tak potok přebrodím, vylezu přímo tady nahoru a jsem doma.“

Jak řekl, tak i učinil. Jenže ouha. Na druhém břehu se zarazil, neboť jej zde čekal velmi strmý sráz, jak od břehu potůčku, tak hned následující úpatí kopce.

Co teď?

To by ale nesměl být náš Frenky, aby nepřišel na nápad: „Tak půjdu kousek vodou, stejně už jsem mokrá a někde na vhodném místě vylezu.“ Ale místo toho, aby se otočil doleva proti proudu, kde mohl narazit na hledanou lávku,

vzal to po proudu a začal poctivě šlapat vodou. Klopýtal přes kameny tak dlouho, až si najednou uvědomil, že je pořád v potoce. Zastavil se a v jeho hlavě, kde se začalo rozjasňovat z opileckého zamlžení, se objevil konečně obraz situace, ve které se právě nacházel.

Po pravé ruce hustý tmavý les, po levé oplocené asfaltové parkoviště a za ním poznával vysokou skálu s přírodním koupalištěm, přímo před ním mezi stromky prosvítala bílá věž kostela. Když si tento pohled ve své nově probuzené hlavě srovnal, zjistil, že je v sousední vesnici, místo v lese, kam měl původně namířeno. S tímto si současně promítl i to co jej očekává, pokud se bude chtít dostat do svého spacího pytle. Rozhodl se rychle a otočil se ke zpátečnímu pochodu, ale s tím, že nepůjde spodem kolem potoka, ale vrchem po hřebenu kopce. Vždyť stačí potom na vrcholu uhnout po takové úzké, skryté cestičce doleva a je pod střechou. Ani nepřestávající déšť mu nevadil.

Však víc už být mokřý nemůže. Tak si vrazil ruce do kapes ošoupaných džínů, trochu se schouлил a vydal se blátivou cestou na hřeben kopce. Z jeho kroků bylo teď již poznat, že se vytratila alkoholická otupělost. Pevnost kroků i v té nepohodě ukazovaly na to, že je zkušený chodec. Avšak jistota v chůzi neznamená, že se nepřehlédne cestička k cíli. To se stalo i Frenkymu, sestupujícímu z hřebene kopce. Zjistil, že sice odbočil z hlavní lesní hřebenové cesty na vedlejší cestičku doleva, ale o nějaký ten kilometr později, než původně měl. Tak znovu stojí zaražený a kouká, vidí před sebou prosvítat okraj lesa a stříbřit se hladinu rybníčku, poněkud vlevo bylo vidět světlejší skvrnu zadní stěny hospody, ze které, „Bůh ví“ kdy odešel v úmyslu jít do tepla a v suchu spát. Jenom zakroužil hlavou a najednou pocítil velkou únavu a touhu se prospat.

Však jiskřička naděje mu vysvitla, když si ujasnil, že právě v těch místech, kde stál, by měl začínat takový úzký lesní průsek, který vedl kousek kolem srubu. Začal se kolem sebe rozhlížet. Uviděl světlejší pruh oblohy mezi vrcholky stromů, což vyznačovalo začátek kýženého průseku, poslední možnosti, jak se dostat do svého spacího pytle. Vykročil tímto směrem oči stále upřeny na prosvítající hvězdnou oblohu. Nohy ztratily již svou jistotu a tak klopýtal přes pařezy a kořeny jako slepý. V momentě, když se hrozně moc utrmácený zastavil, zaklel a v duchu si řekl: „Já se na to vykašlu, dál už nejdu,“ prostě to vzdal. Zamířil k nejbližšímu tmavému místu, bylo to nějaké křoví, zalezl dovnitř schouлил se do klubíčka a usnul. Nevnímal ani pravidelné šumění deště a kapky, které jej dále smáčely.

Jasně sluneční ráno se začalo probouzet se zpěvem ptáků a probudilo i Frenkyho. Začal se hrabat ze svého nočního pelíšku, navíc křoví, které se stalo jeho nočním útočištěm ho nechtělo pustit – bylo totiž ostružinové. Vstal, protřel si oči a zůstal udiveně zírat. Zíral s otevřenou pusou na doutnajícím ohniště, vzdálené asi tak deset metrů a za tímto kamenným ohništěm viděl dřevěnou stěnu srubu, vytoužený to cíl jeho nočního putování.

I takto mohou probíhat chvílky v životě.

Je zajímavé a do dneška to nechápu, jak se stalo, že jsem po noclehu v ostružinách neměl na sobě ani škrábnutí. To však není myšlenkou příběhu.

Snad jsem tenkrát, vlastně zcela určitě nehledal nějaké poučení z tohoto strastiplného putování, přesto však v sobě poučení skrývá.

Je o tom, že po veselé a bezstarostné zábavě nás vždy vyzve nějaký cíl k cestě. V běžném životě to může být touha v klidu se vyspat, teplo rodinného krbu a spousta dalších denních starostí.

Však ale tato touha dosáhnout daného cíle je poháněna nadějí, že vytčeného cíle dosáhneme.

Tato naděje nás stále nutí jít kupředu přes překážky, překonávat obtíže.

Pokud však tuto naději ztratíme, vzdáme se, skončíme v „trnitém, ostružinovém keři“, a přitom cíl je tak neskutečně blízko.

František
leden 2011